

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ivo Pospíšila, soudce JUDr. Josefa Baxy a soudkyně JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobkyně: **Autokomplex Menčík a. s.**, se sídlem Mladská 713, Benátky nad Jizerou, zastoupena Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245/2, Hradec Králové, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 1. 2019, č. j. KUKHK-38183/DS/2018/Er, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 10. 2020, č. j. 30 A 38/2019-87,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 10. 2020, č. j. 30 A 38/2019-87, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 1. 2019, č. j. KUKHK-38183/DS/2018/Er, a rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem ze dne 12. 10. 2018, č. j. MUDK-ODP/112660-2018/crn 26255-2016/crn, **se zrušují a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě ani o kasační stížnosti.
- IV. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti částku 22.022 Kč k rukám jejího zástupce advokáta Mgr. Václava Voříška do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Dvůr Králové nad Labem (dále jen „správní orgán I. stupně“) shledal rozhodnutím ze dne 12. 10. 2018 žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 ve spojení s § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Toho se měla dopustit tím, že nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Řidič tohoto vozidla, jehož totožnost není známa, překročil dne 3. 6. 2016 v 22:52 hod. v obci Třebihošť, Horní Dehtov, na silnici II/300

směr Hořice, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IZ4a „Obec“ a IZ4b „Konec obce“, nejvyšší povolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h. Automatizovaný technický prostředek typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0009, naměřil rychlost jízdy 73 km/h. Při zvažení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h byla naměřena skutečná rychlost jízdy 70 km/hod. Tím nezjištěný řidič porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 téhož zákona. Za uvedené jednání uložil správní orgán I. stupně žalobkyni pokutu ve výši 2.500 Kč a stanovil povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Proti rozhodnutí o odvolání brojila žalobkyně u Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), který její žalobu napadeným rozsudkem zamítl.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností. Navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Stěžovatelka mimo jiné namítla, že došlo k zániku odpovědnosti za přestupek. Správní orgán I. stupně zahájil řízení proti ní doručením písemnosti ze dne 6. 4. 2017, č. j. MUDK-ODP/30400-2017/crn 26255-2016. Řízení bylo zahájeno dne 10. 4. 2017, kdy došlo k doručení této písemnosti. Dne 10. 4. 2018 došlo k zániku odpovědnosti za přestupek. Nemohlo přitom dojít k případnému přerušení běhu prekluzivní doby, neboť ta se přerušila až dne 11. 5. 2018, kdy správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí.

[5] Stěžovatelka si je vědoma, že tuto námitku opomenula zahrnout do žaloby. Má však za to, že k případnému zániku odpovědnosti za přestupek je soud povinen přihlížet *ex officio*, a tedy krajský soud měl i bez námítky rozhodnutí z důvodu prekluze zrušit.

[6] Dále stěžovatelka vznesla námitky o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, porušení zásady zákazu dvojího přičítání, nezákonné výši určené částky, nezákonném zahájení řízení, nestanovení místa přestupku a nevedení společného řízení.

[7] Zástupce stěžovatelky závěrem vyjádřil obsáhlý nesouhlas se způsobem vyvěšování rozhodnutí správních soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se zcela ztotožňuje s napadeným rozsudkem.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil splnění zákonných podmínek řízení o kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, a proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) přípustná. Poté soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[10] Po posouzení obsahu kasační stížnosti dospěl soud k závěru, že kasační stížnost **je důvodná**.

[11] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou zániku odpovědnosti za spáchaný přestupek, kterou stěžovatelka vznesla v kasační stížnosti. Jak správně uvedla stěžovatelka,

k uplynutí prekluzivní doby je soud povinen přihlížet dle § 109 odst. 4 s. ř. s. *ex officio* (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 5. 2. 2009, sp. zn. II. ÚS 1416/07, ze dne 26. 2. 2009, sp. zn. I. ÚS 1169/07, ze dne 11. 1. 2010, sp. zn. IV. ÚS 946/09, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2010, č. j. 7 As 61/2010-89). Jelikož by zánik odpovědnosti byl bez dalšího důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí, zabýval se kasační soud posouzením této otázky přednostně. Zohlednil přitom především závěry vyslovené Ústavním soudem v nálezu ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/20; postupoval tedy stejně jako již dříve ve svých rozsudcích ze dne 2. 7. 2020, č. j. 1 As 239/2018 - 45, ze dne 16. 7. 2020, č. j. 1 As 148/2018 - 51, ze dne 20. 8. 2020, č. j. 7 As 450/2018 - 48, ze dne 15. 10. 2020, č. j. 7 As 204/2019 - 44, či ze dne 25. 3. 2021, č. j. 1 As 185/2020-33, jejichž závěry pro posuzovanou věc plně přebírá.

[12] Ke spáchání přestupku stěžovatelkou došlo dne 3. 6. 2016. Dle § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017 platilo, že *odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezapočal řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán*. Dne 1. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), který sjednotil prekluzivní dobu pro všechny přestupky (správní delikty a přestupky dle předchozí právní úpravy). Podle § 30 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že promlčecí doba činí *a) 1 rok, nebo b) 3 roky, jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč*. Za přestupek spáchaný stěžovatelkou je dle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu možné uložit pokutu až do výše 10.000 Kč. Dle § 31 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky dále platí, že *promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku*. Podle § 32 odst. 2 písm. a) a b) téhož zákona platí, že promlčecí doba se přerušuje *oznámením o zahájení řízení o přestupku* a rovněž *vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným*.

[13] Dle § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že *[n]a přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona*. *Odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější*. Při izolovaném posouzení se jeví úprava zániku odpovědnosti za uvedený přestupek příznivější dle zákona o odpovědnosti za přestupky. Uvedené ustanovení však není možné chápat izolovaně, ale je nutné je pojímat v kontextu celého zákona. Dle § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky ve znění účinném do 25. 2. 2020 platilo, že *ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůtách pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí*. *Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však zanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona*. Dle této právní úpravy tak odpovědnost za přestupek stěžovatelky nemohla zaniknout dříve, než by zanikla dle zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017. Úprava dle zákona o odpovědnosti za přestupky tak pro stěžovatelku nemohla být příznivější právní úpravou.

[14] Ústavní soud však nálezem ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19, zrušil větu první § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky. V uvedeném nálezu konstatoval, že trestností činu trestněprávní nauka a judikatura rozumí možnost, že pachatel určitého trestného činu bude uznán vinným a bude mu uložen trest či vyvozena trestní odpovědnost. Pod takto vymezený pojem trestností činu tedy spadají otázky jejího vzniku, trvání i zániku. Ve světle těchto závěrů je dle Ústavního soudu nutno pod pojem trestnost zahrnout rovněž úpravu prekluzivních lhůt vedoucích k zániku odpovědnosti za delikt, který způsobuje jednou provždy zánik práva státu

na potrestání pachatele. Je proto nutné posoudit, zda je úprava zániku odpovědnosti dle zákona o odpovědnosti za přestupky příznivější.

[15] Zrušení první věty § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky samo o sobě nemělo přímý dopad do práv stěžovatelky, neboť nadále platilo, že odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona (jde o lhůty pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůty pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůty pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt; srov. bod 71 nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 15/19).

[16] Nálezem sp. zn. Pl. ÚS 4/20 však Ústavní soud zrušil pro rozpor s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod i citovanou zbývající část § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, a to s následujícím odůvodněním (body 21-24):

„V nálezu sp. zn. Pl. ÚS 15/19, kterým bylo zrušeno ustanovení § 112 odst. 2 věta první zákona o odpovědnosti za přestupky, se Ústavní soud zabýval výkladem pojmu „trestnost“ v čl. 40 odst. 6 věty první Listiny. Dospěl zde k závěru, že v základu institutu promlčení trestní odpovědnosti či odpovědnosti za přestupek leží myšlenka, že uplynutím času slábne, až docela zanikne potřeba trestněprávní reakce na čin jak z hlediska generální prevence, tak z hlediska individuální. Nová právní úprava, která může způsobit, že k promlčení dojde až po delším čase v porovnání s úpravou předchozí, v sobě nutně nese náhled, že zákonodárce nově pojímá spáchaný čin závažněji, stanovil-li úpravu, která umožní zánik trestnosti uplynutím delšího časového úseku v porovnání s předchozí úpravou. Ústavní předpisy obecně nekladou překážku zpřísnění trestnosti, jde-li stále o úpravu trestu přiměřenou spáchanému činu. Může se tak stát jen pro činy spáchané po účinnosti úpravy, jež přinesla zpřísnění trestnosti, nikoli pro činy spáchané před její účinností. Ustanovení čl. 40 odst. 6 věta první Listiny dopadá na každou úpravu, která přináší prostřednictvím úpravy promlčení trestní odpovědnosti či odpovědnosti za přestupek zpřísnění trestnosti. V uvedeném nálezu sp. zn. Pl. ÚS 15/19 tak byl vyjádřen právní názor, podle kterého § 112 odst. 2 věta první zákona o odpovědnosti za přestupky příkazuje užít úpravu promlčení odpovědnosti za přestupky podle zákona o odpovědnosti za přestupky i na činy spáchané před účinností tohoto zákona, neboť úprava promlčení odpovědnosti za přestupek tvoří součást vymezení trestnosti ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny, s níž byla v tehdejší věci napadená zákonná úprava v rozporu, jelikož vede k užítí pozdější úpravy trestnosti, která je v neprospěch obviněného. Z tohoto důvodu Ústavní soud § 112 odst. 2 větu první zákona o odpovědnosti za přestupky zrušil pro jeho rozpor s čl. 40 odst. 6 větou první Listiny. S tímto zrušeným ustanovením úzce související nyní napadené ustanovení § 112 odst. 2 věty druhé zákona o odpovědnosti za přestupky Ústavní soud posoudit z hlediska jeho ústavní konformity nemohl, neboť byl vázán petitem tehdejšího návrhu ve věci sp. zn. Pl. ÚS 15/19.

Již v minulosti Ústavní soud též dovodil [srov. např. náleze ze dne 22. 1. 2001 sp. zn. IV. ÚS 158/2000 (N 12/21 SbNU 91)], že podle čl. 40 odst. 6 Listiny se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchan. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější. Rozhodujícím kritériem pro posouzení otázky, zda použití pozdějšího zákona by bylo pro pachatele příznivější, je celkový výsledek z hlediska trestnosti, jehož by bylo při aplikaci toho či onoho zákona dosaženo, s přihlédnutím ke všem právně rozhodným okolnostem konkrétního případu. Použití nového právního předpisu je tedy pro pachatele příznivější tehdy, jestliže jeho ustanovení posuzována jako celek skýtají výsledek příznivější než právo dřívější.

Je zřejmé, že v nyní posuzované věci, a v typově obdobných věcech, týkajících se (nejen) zániku odpovědnosti za správní delikt podle zákona o silničním provozu ve vazbě na novou právní úpravu v zákoně o odpovědnosti za přestupky, může nastat situace, že odpovědnost za správní delikt by podle nové právní úpravy zanikla ještě před vydáním napadeného rozhodnutí, tedy že správní delikt by tak za užití nové právní úpravy byl již promlčen. V uvedeném případě je tedy nová právní úprava upravená v zákoně

o odpovědnosti za přestupky posuzovaná jako celek, nesporně pro žalobce příznivější než předchozí právní úprava upravená v zákoně o silničním provozu (srov. též sub 5 až 7). Přechodné ustanovení § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky ve znění nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 15/19 však výslovně ukládá, aby byla aplikována pro pachatele méně příznivá právní úprava. Proto bude třeba vždy v každém konkrétním případě srovnat právní úpravu přestupkového práva účinnou do 30. 6. 2017, a to nejen podle § 29 a násl. zákona o odpovědnosti za přestupky, vybrž i úpravy speciálních promlčecích dob ve zvláštních zákonech (viz zejména tzv. změnový zákon č. 183/2017 Sb.) a podle obecných pravidel § 2 odst. 1 a § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky určit, která úprava je pro pachatele (nyní) přestupku spáchaného do 30. 6. 2017 příznivější.

Z výše uvedeného plyne, že dospěl-li Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 15/19 k právnímu názoru, podle kterého je úprava zániku přestupkové odpovědnosti součástí 'trestnosti' ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny (v podrobnostech srov. právní závěry uvedené v citovaném nálezu), nelze mít z důvodů výše uvedených pochyb o tom, že aplikace § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky (ve znění uvedeného nálezu) může vést rovněž ke zboršení postavení pachatele. Jinak řečeno, ke porušení čl. 40 odst. 6 věty druhé Listiny dojde i tehdy, když by pachatel byl potrestán za spáchaní přestupku přesto, že by odpovědnost za přestupek podle nové právní úpravy zanikla ještě před vydáním rozhodnutí o přestupku, tedy že přestupek by tak za užití nové právní úpravy byl již promlčen. Ústavní soud proto uzavírá, že § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky je v rozporu s čl. 40 odst. 6 větou druhou Listiny. Nutno podotknout, že za této situace není v incidenčním případě (viz sub 3 až 7) možný ústavně konformní výklad § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky a lze vystačit s oporou jeho § 2 odst. 1 a § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky.

[17] Závěry citovaného nálezu Ústavního soudu plně dopadají i na nyní posuzovanou věc. Za této situace je pro stěžovatelku úprava zániku odpovědnosti za přestupek dle zákona o odpovědnosti za přestupky příznivější právní úpravou. Podle § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017 (tedy ke dni spáchaní skutku) by odpovědnost stěžovatelky za správní delikt zanikla, jestliže by o něm správní orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán. Stěžovatelka se protiprávního jednání dopustila dne 3. 6. 2016. Správní orgán I. stupně se o správním deliktu dozvěděl dne 6. 7. 2016 z oznámení o přestupku v dopravě, které mu zaslala Městská policie Dvůr Králové nad Labem. Správní řízení se stěžovatelkou bylo zahájeno dne 10. 4. 2017 doručením oznámení o zahájení správního řízení s provozovatelem vozidla ze dne 6. 4. 2017, tedy v rámci dvouleté subjektivní i čtyřleté objektivní lhůty ve smyslu § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu. Při aplikaci této právní úpravy by k zániku odpovědnosti stěžovatelky za přestupek nedošlo.

[18] Dle § 30 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky činí promlčecí doba v případě správního deliktu stěžovatelky 1 rok a podle § 31 odst. 1 téhož zákona počne běžet dnem následujícím po dni jeho spáchaní, tj. v nyní projednávané věci dne 4. 6. 2016. Současně platí, že dne 10. 4. 2017 došlo k přerušení promlčecí doby doručením oznámení o zahájení řízení o přestupku a počala běžet nová jednorozhodná promlčecí doba. K zániku odpovědnosti stěžovatelky za spáchaný správní delikt tak podle novější právní úpravy (zákon o odpovědnosti za přestupky) došlo dne 10. 4. 2018. Správní orgán I. stupně však první rozhodnutí, jímž stěžovatelku uznal vinnou, vydal až dne 10. 5. 2018 (a vypravil jej dne 11. 5. 2018).

[19] Je tak třeba na posuzovaný případ použít pro stěžovatelku příznivější právní úpravu obsaženou v zákoně o odpovědnosti za přestupky. Ustanovení § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky nemůže na uvedeném závěru ničeho změnit, neboť již není s ohledem na výše citované nálezy Ústavního soudu součástí právního řádu.

[20] Shledal-li kasační soud, že k prekluzi odpovědnosti za spáchaný přestupek došlo, nezbyvá mu, než rozsudek krajského soudu a rozhodnutí správních orgánů zrušit. Za této situace je již nadbytečné zabývat se dalšími kasačními námitkami.

[21] Námitkami směřujícími proti způsobu vyvěšování rozsudků na webových stránkách Nejvyššího správního soudu se kasační soud nijak nezabýval, neboť nesouvisejí s předmětem tohoto řízení, jímž je přezkum napadeného rozsudku krajského soudu.

IV. Závěr a náklady řízení

[22] Z výše uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Jelikož již v řízení před krajským soudem existovaly důvody pro zrušení rozhodnutí žalovaného a případně i správního orgánu I. stupně, zrušil Nejvyšší správní soud i tato správní rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení [§ 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s.]. V něm je žalovaný v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. použitým přiměřeně podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. vázán výše vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

[23] Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud o nákladech řízení o kasační stížnosti a také o nákladech řízení před krajským soudem, pokud rozhodnutí žalovaného zruší. Stěžovatelka měla ve věci úspěch, proto jí podle § 60 odst. 1 s. ř. s. přísluší náhrada nákladů řízení. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto mu Nejvyšší správní soud nepřiznal náhradu nákladů řízení.

[24] Stěžovatelka v řízení před krajským soudem uhradila soudní poplatek ve výši 3.000 Kč za podání žaloby. Stěžovatelka byla zastoupena advokátem, jehož odměna podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“), sestává ze dvou úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby) ve výši 6.200 Kč [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu] a paušální náhrady výdajů advokáta ve výši 600 Kč za dva úkony právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). V soudním spisu je založena rovněž replika stěžovatelky k vyjádření žalovaného k žalobě, Nejvyšší správní soud však stěžovatelce náhradu nákladů za tento úkon nepřiznal, neboť replika je toliko opakováním již dříve uvedených skutečností. Stěžovatelka dále uhradila soudní poplatek ve výši 5.000 Kč za podání kasační stížnosti. Odměna jejího zástupce za řízení o kasační stížnosti sestává z jednoho úkonu právní služby (sepsání kasační stížnosti) ve výši 3.100 Kč a paušální náhrady hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč. Odměna advokáta za řízení před krajským soudem a Nejvyšším správním soudem tedy činí 10.200 Kč a celková náhrada nákladů řízení před krajským a Nejvyšším správním soudem činí 18.200 Kč. Zástupce stěžovatelky doložil, že je plátcem DPH, náhrada nákladů řízení se proto zvyšuje o jeho sazbu a celkově činí 22.022 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen uhradit stěžovatelce k rukám jejího zástupce do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. října 2021

JUDr. Ivo Pospíšil
předseda senátu